

ΜΕΣΑΝΥΚΤΑ ἐκαθόμασθε σ ταῖς ροδοναῖς τοῦ Ἀπριλῆ
τὰ δροσερὰ τριαντάφυλλα — τῆς Ἀνοιξῆς τὰ χεῖλη —
ἐδάμειζαν ἀρώματα καὶ ἔς τ' ἀνανθο χορτάρι . . .
ποτέ δὲν εἶχε ἡ ἄνοιξη τόση εὐμορφιὰ καὶ χάρι!

Ἄπ' τοῦρανοῦ τ' ἀτέλειωτα καὶ φωτερὰ παλάτια
τ' ἀστέρια μᾶς ἐκύνταζαν μὲ διαμαντένια μάτια
καὶ τὴν ἀθώα ἀγάπη μας ἐζήλευαν κ' ἐκεῖνα . . .
ποτέ τ' ἀστέρια τ' οὐρανοῦ δὲν εἶχαν τέτοια ἀκτῖνα!

Κρυφὸ κελάδημα ἀηδοῖοῦ μᾶς ἔφερε τ' ἀγέρι
καὶ τὸ νερὸ ἀναστέναζε καὶ ξαγρονπινοῦσε ἡ φτέρη
κί ἀπὸ χαρὰ ἀνατριχίμαζαν λουλούδια, φύλλα, κλώνοι . . .
Ποτέ δὲν ἐκελάδησε τόσο γλυκὰ τ' ἀηδόν!

Ἐσώπαινες κ' ἐσώπαινα — μὰ μέσα ἔς τὰ ὄνειρά μας
τόσ' ἦταν ἡ ἀγάπη μας, τόσ' ἦταν ἡ χαρὰ μας
ποῦ ἂν ἤθελεν ἡ μοῖρά μας τὸ νῆμά μας νὰ κόψῃ
ποτέ δὲν θᾶχε ὁ θάνατος τόσο γλυκειὰ τὴν ὄφι.

Α Ν Α Θ Ε Μ Α

ΗΜΟΥΝ πουλάκι ξένοιαστο μ' ἐλεύθερη καρδιά,
μὰ ξάφνω μιὰ βραδεῖα
ἐπέρασες ἔς τὸ πλάϊ μου, σ' ἐκύνταξα κί ἀπόρησα . . .
Ἀνάθεμα τὴν ὥρα ποῦ σ' ἐγγώρισα!

Μοῦ φάνηζες σὰν ὄνειρο ποῦ φέρον' ἡ χαροαγή,
σὰν ἄγγελος ἔς τὴ γῆ
τὸ χῶμα ἐκεῖ ποῦ πάτησες γονάτισα κ' ἐφίλησα . . .
Ἀνάθεμα τὴν ὥρα ποῦ σοῦ μίλησα!

Καὶ σ' ἔκανα βασίλισσα, σουλιάνα ξακουστή,
 κ' ἡ ἀγάπη μου ἡ πιστὴ
 ἐγείνηκε ἡ δουλεῦτρό σου, ἡ σκλάβά σου ἡ ἀράπησα . . .
 Ἀνάθεμα τὴν ὥρα ποῦ σ' ἀγάπησα!

Μὲ χίλια δνὸ καμώματα μοῦ πήρες τὸ μυαλό,
 ποῦ γὰ μὴ ᾔδῃς καλό!
 Σὰν Παναγιά σ' ἐλάτρευα κί ὁμως ἐσὸ μ' ἀρονήθηκες . . .
 Ἀνάθεμα τὴν ὥρα ποῦ γεννήθηκες!

(1900)

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

✻ Ο ΑΓΓΕΛΟΣ ΤΟΥ ΑΛΓΟΥΣ ✻